

זויה והצנון

סיפר ס. מקייב
צייר ג. באליק

ההופעה כמה פעמים לחזרות. חזרות הן כאילו לימוד לפני ההצגה. לחזרה הראשונה הגיע נער גבוה מאוד, עם שערות פרועות בראשו ואמר:
"קוראים לי לובה. אני רג'סר שלכם."

נערים מבית הספר השכן ביקרו השנה בגן הילדים. אחרי הלימודים הם שיחקו עם הילדים, לימדו אותם שירים ושרו ביחד. לקראת סוף שנת הלימודים התלמידים הציעו לערוך הצגה לפי הסיפור "סבא והצנון". מתוך ילדי הגן נבחרו שחקנים שיציגו את סבא, סבתא, נכדה, כלב, חתול ובסוף הגיעו לעכבר. וכאן כולם קראו:

"זויה! שזויה תהיה העכבר!"

זויה הייתה הילדה הקטנה ביותר בכל הקבוצה.

ואמנם לפעמים גם כך קראו לה "עכברונת".

בשעורי התעמלות היא עמדה תמיד בסוף

השורה ובריקודים גם כן בזוג האחרון.

בהתחלה זויה נעלבה. רצתה לסרב. אחר כך

חשבה "הרי מישהו צריך לשחק את העכבר"

והסכימה.

השחקנים הקטנים היו מתאספים לפני

"תאר לעצמך שאתה בן תשעים. עברת כבר חיים ארוכים. יש לך נכדים. וכדי להאכיל אותם אתה מושך את הצנן. והוא לא נכנע! הנה האסון! מה לעשות?"
"לקרוא לסבתא?" מיד הציע ולודיה.
"כן, כן. בדיוק כך" קרא לובה "קרא לה!"
ולודיה קרא ללריסה ששיחקה סבתא.
לריסה קראה לנסטיה ששיחקה נכדה, נסטיה קראה לאיגורקה ששיחקה כלב ואיגורקה קרא ללידיה ששיחקה חתול.
ובסוף לידיה קראה לזויה. כולם בקלות הרימו את השולחן ששיחקה צנן, והורידו אתו מהבמה.
"עצור! עצור! עצור!" קרא מיד לובה "בשום אופן לא!"
השחקנים התבלבלו. הם חשבו שהוציאו את הצנן בזריזות רבה.
"זה לא אמין! חסר מתח!" חזר לובה. הוא התרוצץ על הבמה, נפנף בידיו. תפס בהן את

"רגי.. מה?" לא הבינו השחקנים.
"רג'סר זה במאי. זה האיש שמסדר את כל מהלך ההצגה" הסביר לובה "כולכם חייבים להישמע לי."
כולם מיד הסכימו להישמע ללובה כי הם קצת פחדו ממנו. מי יודע מה יעלה לראשו לאדם שמעולם לא מסתרק!
לובה התחיל להדריך:
"אתה משחק סבא? טוב מאוד! תחזיק ברגל של השולחן ותאר לעצמך כאילו אתה מחזיק בעלי צנן. ועכשיו אמור 'סבא התחיל למשוך בצנן. מושך ומושך ולא מצליח להוציא.'"
ולודיה, ששיחקה את סבא, עשה כל שאמר לו לובה. אבל הבמאי הניף את ידיו כאילו מגרש זבובים.
"זה לא אמין. אתה לא ניכנס לדמותו של סבא!"
כולם נבהלו. ולובה אמר:

ראשו.
הילדים ריחמו עליו. בגללם הוא כל כך מתענה,
מסכן!
פתאום הבמאי דפק לעצמו בראש. זויה נזכרה
שבדיוק אבא שלה דפק בכף ידו את
האבטיחים, כשבחר במחסן את הבשלים
ביותר.
כנראה משהו הבשיל בראשו של לובה.
"הצנון חייב להיות חי. זה אחד!" אמר הבמאי
"וכבד.. זה שתיים!"
"מאין הוא ייקח צנון כזה?" השתוממו הילדים.
"מחר אביא אותו" הבטיח לובה. והלך.
החזרה מצאה חן בעיניה של זויה. אמנם היה
קצת מפחיד, אבל מעניין.
למחרת לובה הגיע, אבל לא לבד. באה אתו
נערה אירה. גבוהה בראש מלובה ועגולה כמו
צנון.
לובה הושיב אותה במרכז הבמה. הלך מסביב

ואמר:
"נלביש עליך חצאית כמו פעמון ונקלע בצמה
שלה סרטים ירוקים, כדי שיראו כמו עלי
הירק.."
"ולא יכאב לה, למשוך בצמה?" שאל ולודיה.
בתשובה אירה צחקה ושמה מעל הכתף צמה
ענקית, עבה יותר מאשר ידו של ולודיה.
"משוך! אל תפחד!"
ולכל השחקנים נעשה יותר שמח כשראו
שישחקו עם צנון חי, ממשי.
בסוף הגיע היום הגדול. בגן התאספו הצופים,
ילדים מקבוצות אחרות, נערי בית הספר,
המחנכים, ההורים. השחקנים דאגו מאוד
ובמיוחד זויה. היא האמינה שהצופים יסתכלו
במיוחד עליה.
לובה הגיע להצגה כשהוא מסורק. עם שערות
מוחלקות היה נראה דומה לכלב פודל ארטמון
מספר הילדים. הוא ניגש לשחקנים ואמר:

"אל תפחדו. כשבפעם הראשונה הופעתי לפני
הקהל, גם אני דאגתי מאוד.
זויה לבשה את תחפושת של עכבר, וחיברה
את הזנב הארוך. כשראתה את עצמה בראי
נזכרה כי היא הקטנה ביותר בכל הקבוצה.
"בוודאי אחרי ההצגה כולם יקראו לי עכברונת"
חשבה.
באותו זמן באולם התחילו כבר מחיאות כפיים.
נשמע משם קולו של לובה:
"הסיפור העממי הרוסי 'צנון'. את התפקידים
ממלאים.. " והוא קרא את שמות כל השחקנים.
המסך עלה. תחילה ההצגה.
זויה השתדלה לא לחשוב על דברים עצובים,
כדי למלא טוב את תפקידה ולא לבייש את
האחרים.
כשהגיע זמנה של זויה לצאת אל הבמה לובה
דחף אותה בקלות. היא תפסה את החגורה
של לידיה ששיחקה חתול וקראה "העכבר

משך בחתול!"
מהדאגה הקול שלה נעשה דקיק כמו קול של
עכבר. אך למזלה כל השחקנים כבר התחילו
לזמר ביחד:
"משכו, משכו והוציאו צנון!"
זויה משכה כמה שרק כוח היה לה.
וכשהצנון - אירה, קפצה על רגליה, כל שורת
השחקנים נפלה על הרצפה. כנראה שזויה
משכה יותר חזק מאחרים כי היא לא רק נפלה,
אלה התגלגלה לאורך הבמה. ובאולם פרצו
בצחוק ומחאו ידיים.
לזויה נראה שצוחקים ממנה. ממנה, הקטנה,
הלא זריזה, העכברונת!
הילדה ניגשה לקצה הבמה. היא רצתה לצעוק:
"לא רציתי להיות עכבר! רק כך בחרו אותי!"
אבל בעיניה כבר היו דמעות ושפתיה רעדו.
ופתאום מישהו תפס את ידה. זה היה לובה.
הוא אמר:

גם זויה קיבלה צנון אחד. לא אחד סתם ככה,
אלא כזה עם זנב עכבר ארוך. היא לא אכלה
אותו אלא לקחה הביתה.
למזכרת.

"הנה איזה עכבר יש לנו, קטן אבל מוצלח!
בלעדיו לא היו מוציאים את הצנון. תודו לו,
ילדים."

וכולם באולם מחאו כף וקראו:
"תו-דה! תו-דה! יפה! יפה העכבר!"
לובה לחץ קלות את ידה של זויה, כאילו גם
הוא מודה לה.

ופתאום זויה הרגישה שהדמעות פתאום
נעלמו. כאילו נבהלו מהמילים "תודה".
"אני ממש טיפשה" חשבה הילדה "אף אחד לא
חשב לצחוק ממני."

השחקנים עמדו בשורה והשתחוו. רק אירה -
הצנון לא הייתה ביניהם. היא עכשיו יצאה
מאחורי הקלעים עם סל גדול וכבד, ובתוכו
צנונים של ממש! עגולים, ורודים, מריחים יפה!
אירה ירדה לאולם והתחילה לחלק לכולם.
לובה חייך. זה היה הרעיון שלו, והוא לא סיפר
לאף אחד.